

ПОВЧАЛЬНА ІСТОРІЯ

Об 11 годині ранку в понеділок 16 серпня 2021 року няня, яка прийшла бавити Міджу, здивувалася, не знайшовши її у порожньому будинку. Міджу була однорічною донькою Джонатана Герріша й Еллен Чанг, які нещодавно перебралися з району затоки Сан-Франциско, щоби почати нове життя в передгір'ї Сьєрра-Невади, Каліфорнія, поблизу старого міста Маріпоса, закладеного ще в час золотої лихоманки. Їхній сучасний будинок із трьома спальнями стояв на ділянці рідколісся площею з десяток гектарів. Будинок мав дерев'яну підлогу, великий кам'яний комин і високі прямокутні вікна, які виходили на скелястий безлісий каньйон, так звану «Ущелину диявола». Зі спальні на другому поверсі проглядалася вершина скелі Ель Капітан — знаменитої гранітної формації в долині Йосеміті, розташованої за 40 кілометрів на схід. Цей будинок став для родини прихистком від метушні Кремнієвої долини, де Герріш обіймав посаду інженера-програміста в компанії *Snapchat*, що розробила застосунок для миттєвого обміну повідомленнями.

Доглядальниця відімкнула двері своїм ключем і покликала господарів. Жодної відповіді. Попри спекотні вихідні, у будинку панувала прохолода завдяки ввімкненому на повну потужність кондиціонерові. Насторожувало, що Чанг і Герріш залишили гаманці. Та й наявність сумки для підгузків, яку пара завжди брала з собою, бентежила.

Няня востаннє бачила сімейство минулої п'ятниці, коли закінчила наводити в будинку лад. Того вечора радісна Чанг ще надіслала їй відео того, як Міджу почала ходити. Вона нічого не говорила про плани кудись вирушити в понеділок. Герріш і Чанг, які обожнювали Міджу та, здавалося, безмежно

тішилися новим побутом у передгір'ї Сьєрри, були не тими людьми, які несподівано вирушили б у подорож до Лас-Вегаса.

Занепокоєна няня зателефонувала будівельноу менеджеру, що працював із Геррішем над іншим його будинком і з яким, як їй було відомо, часто контактував. Менеджер спершу не захвилювався, тому що Чанг і Герріш були «дуже активною родиною» — так згодом зафіксував слідчий у поліцейському протоколі¹. Хай там як, няня і будівельний менеджер узялися телефонувати й надсилати текстові меседжі друзям, запитуючи, чи не зустрічав хтось подружжя. Друг сім'ї Стів Джефф, який мешкав у Маріпосі, написав у фейсбуку: «Привіт, чи бачив хтось Джонні Герріша й Еллен Чанг за останні два дні... Прошу, повідомте»². О 5 годині пополудні того ж дня декотрі з друзів організували пошуки зниклої родини, а вже об 11 годині вечора зв'язалися із шерифом округу Маріпоса.

Кілька годин по тому помічник шерифа знайшов пікап Герріша недалеко від початку туристичної стежки Гайтс-Коув, що за десяток кілометрів від його дому. О 4 годині ранку на місце прибула пошуково-рятувальна група. Рятувальники помчали стежкою на квадроциклі ATV, розсікаючи темряву світлом ліхтарів. За якийсь час вони передали по рації, що бачать на стежці сліди. І згубили їх, спустившись до річки Мерсед. На той час уже світало. Викликали гелікоптер. Нагодилися додаткові пошуково-рятувальні групи. Одна група попрямувала вниз, до річки, крутою стежкою з численними підйомами та спусками. Подолавши стежкою майже 2,5 кілометра, о 9:30 ранку члени групи виявили тіла Герріша, Міджу та їхнього собаки Оскі. Герріш сидів, а Міджу й Оскі лежали поруч.

Спершу членам пошуково-рятувальної групи не вдалося відстежити бодай якихось слідів Чанг. А вже десть за пів години помічник шерифа, який повертався стежкою, де знайшли Герріша, зауважив «зрушений ґрунт на схилі поряд зі стежкою, ніби щось чи хтось намагався піднятися вгору пагорбом»³. Він угледів черевик, а потім і тіло Чанг. Згодом слідчі зробили

висновок, що на момент смерті родина рухалася цією стежкою. Розміщення тіла Чанг вказувало на те, що вона зійшла зі стежки й узялась дертися схилом гори. На думку слідчих, це свідчило про серйозність становища родини та відчайдушну спробу Еллен дістатися до авто.

А втім, якби навіть Чанг дісталася до пікапа, навряд чи їй вдалося б опинитись усередині. Під час обшуку навколишньої території слідчі виявили брелок із ключем від «Форда» на стежці, десь за 30 метрів від авто, під тілом Герріша. Може, ключ просто випав із кишені? Чи Герріш тримав його в руці й випустив, не усвідомлюючи цього внаслідок паніки чи дезорієнтації?

Рятувальники не знайшли жодних свідчень злочину. Жодних слідів на тілах, жодних очевидних ознак боротьби. Через віддаленість місцевості та складність ландшафту тіла не змогли вивезти відразу, тому двоє помічників шерифа провели ніч на місці події, охороняючи їх від ведмедів і койотів. Уже наступного ранку гелікоптер Каліфорнійської дорожньої поліції переправив родину з тієї стежки.

Герріш і Чанг перебралися до Маріпоси півтора року тому, перед народженням Міджу, їхньої першої дитини. Раніше вони жили в Сан-Франциско, де Чанг викладала йому, водночас здобуваючи ступінь психолога-консультанта, а Герріш писав комп'ютерні програми в компанії *Snapchat*. Однак коли з'явилася Міджу та спалахнула пандемія Covid-19, назріла потреба змін: Герріш і Чанг вирішили, що воліють виїхати з міста й виховувати доньку поближче до природи. Місто Маріпоса, розташоване всього за годину автомобілем від входу до Національного парку Йосеміті, було бездоганним поєднанням дикої природи та чарівності. «Їм припала до душі місцина навколо Маріпоси», — сказав один із друзів родини⁴.

Герріш народився в Грімсбі, старому рибальському порту на північному сході Англії, де його батько був учителем початкової школи, а мати — адміністраторкою в кабінеті лікаря.

Геррішів брат Річард (на 2 роки молодший) згадував, що в дитинстві батьки водили їх на тривалі прогулянки. «Ми з братом будували греблі через гірські струмки, а в лісі грались у переслідування втікачів (захопливішу версію гри в хованки), — писав Річард у спогадах про своє дитинство. — Та звичай усе завершувалося тим, що ми скаржились на велику відстань, яку пройшли, і плакали від втоми, голоду та зболілих ніг»⁵. Після закінчення середньої школи Герріш навчався в університеті Ньюкасла за спеціальністю «Інформатика», а далі, попрацювавши на кілька компаній із розроблення програмного забезпечення, улаштувався в головний офіс *Google* в Лондоні. Коли ж компанія запропонувала йому місце в Каліфорнії, він скористався нагодою. «Джонні було дещо незручно у власній шкурі, коли він ріс, — пояснив мені Річард. — І тільки в Сан-Франциско він знайшов “своїх” людей. Йому там подобалося».

Герріш мав зріст 193 сантиметри, бороду й кучму густого волосся на голові, якого наче ніколи не торкався гребінець. Він носив кеди *Vans*, підтримував *Greenpeace* та слухав музику техно й діп-хаус. Його найулюбленішим святом був психоделічний суперрейв *Burning Man* (де одяг вважався необов'язковим), який проходить у Неваді наприкінці літа*. Друзі Герріша (а їх він мав чимало) називали його Джонні — це ім'я відображало хлопчачу захопленість і чарівність Герріша. «Навряд чи ви знайдете багато людей, щасливіших за Джонні», — зізнався мені якийсь із його друзів**.

Чанг виросла в місті Оріндж, Каліфорнія, а 2012 року закінчила Каліфорнійський університет у Берклі. Її батьки іммігрували з Південної Кореї в 70-х роках, із часом відкрили в Орінджі успішний ресторан. Сама ж Еллен після університету

* Суперрейв (від англ. «rave» — «шаленіти») — масова вечірка за участі діджеїв, яку влаштовують на різних майданчиках, зокрема й просто неба. *Burning Man* («Палаюча людина») — щорічний фестиваль незалежного мистецтва, який проводять у пустелі Блек-Рок штату Невада (прим. пер.).

** Особисте спілкування з автором, вересень 2022 року.

кілька років пропрацювала у відділі маркетингу технологічної компанії, а потім, вирішивши, що хоче змін, вступила до Каліфорнійського інституту інтегральних досліджень — приватного освітнього закладу в Сан-Франциско, зорієнтованого на східну культуру й філософію. Там Чанг усвідомила, що їй подобається (і добре вдається) допомагати людям усувати проблеми, обговорюючи їх. Еллен носила стильні солом'яні капелюшки. А ще їй було до вподоби милуватися сонячними променями, що пробиваються крізь крони секвой на каліфорнійському узбережжі, та відкритими краєвидами Національного парку Зайон у штаті Юта.

Герріш і Чанг до нестями любили Міджу. У цьому переконує кожне їхнє спільне фото: обличчя татка сяє широкою щасливою усмішкою, а на обличчі Чанг проступає радість і втома новоспеченої матусі. На тих фото Міджу пізнає світ, дивлячись на нього широко розплющеними очима. Вона щойно почала ходити, тож проводила поглядом птахів у небі й наче вбирала в себе всі дива, що бачила навколо. Герріш і Чанг дбали про захист маленької донечки й уважно ставилися до середовища, в якому та живе. Якось вони попросили місцевого підрядника зробити спальню дочки прохолоднішою, тому що там «надто задушливо»⁶.

За день до походу Герріш склав маршрут, скориставшись застосунком *AllTrails* на своєму *Google Pixel 4*. Цей застосунок дає змогу користувачам знаходити місцеві стежки, надаючи карти та вказуючи височини, а ще має для мандрівників опцію залишати коментарі. 2021 року Герріш улаштував 16 походів, здебільшого на відстань від 5 до 7 кілометрів, і всі маршрути пролягали в горах і каньйонах неподалік від його дому⁷.

Похід, який Герріш запланував для своєї родини, не був далекою мандрівкою в дикій місцевості. Туристична стежка починалася за кілька хвилин їзди від будинку родини, а закінчувалася на вершині «Ущелини диявола», розташованій ледь не в їхньому дворі. Стежка пролягала вздовж хребта,

потім звертала досить круто вниз, до південного розгалуження річки Мерсед, що витікала з Йосеміті та збігала каньйоном до Маріпоси. На відрізьку близько 5 кілометрів вона звивалася рівнинною місцевістю на берегах річки. Звідти Герріш позначив на маршруті поворот праворуч, який мав вивести до крутого сходження «Ущелиною диявола» на висоту приблизно 700 метрів, звідки легко повернутись до авто. Загалом це була петля завдовжки 13 кілометрів.

Герріш любив природу, але не був справжнім мандрівником. Його брат Річард, який живе зараз у Шотландії з дружиною і чотирма дітьми, багато років очолював одну зі шкіл просто неба мережі *Outward Bound*, де навчав підлітків подорожувати дикою місцевістю. Крім того, Річард спускався на мотузках у деякі з найглибших печер світу (зокрема, в одну з печер Австрії, так звану «*Fit for Insane Worms and Geckos*» — «Для божевільних черв'яків і геконів»). На відміну від брата, Герріш був радше мандрівником вихідного дня. Будівельний менеджер, який займався ремонтом однієї з його осель, назвав Герріша й Чанг «містянами», зауваживши, що Герріш вважав за краще купувати дрова в магазині, аніж рубати їх самому⁸.

Трапилося так, що за день до походу Герріш зателефонував Річардові й попросив поради стосовно виховання дитини. Тоді він і сказав, що коли оглядав того дня свою ділянку, стояла надзвичайна спека. Герріш додав також, що планує вирушити всією родиною в похід наступного дня, щоб відшукати придатні для купання місця в річці Мерсед. Річард, який добре усвідомлював ризики походу під час спеки, попередив про це брата, порадивши взяти багато води та виїхати дуже рано. Герріш погодився і пообіцяв, що вони зійдуть зі стежки ще до того, як надто припікатиме.

У неділю вранці Герріш і Чанг прокинулися на світанку. Не поснідавши, вони зібрали спорядження: трекінгові палиці, дитячу переноску, підгузки, пляшку з трубочкою для Міджу, а також повідець для восьмирічного Оскі — великого сильного собаки, гібрида з ознаками породи акіта. Питну воду

Чанг несла в гідратаційному рюкзаку *Osprey*, ємністю близько 2,5 літрів. Герріш мав на собі темні шорти, жовту футболку та кросівки, а Чанг — похідні черевики, спандексові шорти й жовту майку. Вони розбудили Міджу й одягли її в легкий комбінезончик без рукавів і рожеві черевички. Після цього подружжя завантажило все у свій сірий «Форд Раптор» 2020 року (позашляхову версію пікапа F-150) і вирушили до початку туристичної стежки, що за 5 хвилин автомобілем.

Десь о 7:30 жінка, яка вигулювала собак уздовж дороги Гайтс-Коув (не набагато ширшій за вузький ґрунтовий путівець), бачила, як їхній пікап проїхав повз і припаркувався на початку стежки. Герріш зробив перше родинне селфі на цій стежці о 7:44. Температура була приблизно 23 градуси, вологість — низькою; теплий і приємний ранок. Мабуть, Герріш підрахував, що за нормальних умов вони подолають круговий маршрут завдовжки 13 кілометрів за 4–5 годин. Якби все склалося добре, родина зійшла би зі стежки до 1 години дня, тобто ще до палючого пообіднього сонця.